

TÚLLÉPÉS

AZ AQUILA NEGYEDÉVI FOLYÓIRATA

2021/I. FEBRUÁR 1.

MILYEN LEHET AZ EMBERISÉG
KÖZELJÖVŐJE?

KOMMUNIKÁCIÓ ÉS EGYSÉG

TÖREDÉKES GONDOLATOK
AZ OKTATÁSRÓL

Avilai Szent Teréz
Templom
1515 → 2015

TÚLLÉPÉS

8. évfolyam 1. szám

Megjelent: 2021. FEBRUÁR 1.

Az AQUILA katolikus közösség negyedévi folyóirata

A kizárólagos materiális gondolkodáson túllépve: lelkiesség, spirituális kultúra — filozófiai, teológiai, pszichológiai, szociológiai, művészeti és egyéb tudományos megközelítésben.

Megjelenési gyakorisága: Negyedévi folyóirat

A folyóirat régi példányai az archívumban megtalálhatók.

Nemzetközi azonosítószám: HU ISSN 2064-7700

Alapítás ideje: 2014. július 1.

Tartalom

Kedves Olvasóink!	4
MILYEN LEHET AZ EMBERISÉG KÖZELJÖVŐJE?	6
A mai spirituális lelki fejlesztés hiányában, a cél nélkülivé vált világban mi lesz az emberiség állapotával, hogyan és meddig bírja a kialakult nihilt.	
KOMMUNIKÁCIÓ ÉS EGYSÉG	15
Gondolatok a kommunikáció és egység kapcsolatáról, az individuumról, a tékozló, vándorló életünkről Fred Hoyle A fekete felhő című írása kapcsán.	
TÖREDÉKES GONDOLATOK AZ OKTATÁSRÓL	22
Az iskolarendszer rugalmatlanságáról, a robotszerű tanításról, az intuíció elfojtásáról, a lelketlenségről, a lényegi kérdések elkerüléséről.	
Impresszum	29

Kedves Olvasóink!

Szeretettel köszöntjük Önöket, s reméljük, hogy sok kellemes, gondolkodással töltött időt szerzünk Önöknek, és idővel egyre több olvasónk lesz. *Elindult a nyolcadik évünk.*

Miért indítottuk el ezt az eleinte negyedévente (majd terveink szerint sűrűbben) megjelenő elektronikus kiadványunkat?

Az ok a kiadó AQUILA Közösség lelkeségéből fakad. Mi 35 éve vagyunk katolikus közösség, mely eddig sokféle működési formációt is létrehozott, és fenn is tart.

Ami a cikkek tartalmára vonatkoztatott igényünk: újszerű, valós értéket hordozó gondolkodás jellemezze, és csakis a végső igazsághoz közelítő, kereső elképzelés érvényesüljön. A cikkekért nem tudunk fizetni, ahogyan az olvasásuk is ingyenes.

Keressük a spirituálisan is korrekt, univerzális szintet jobban megközelítő, teljes körű tudományos gondolkodást, nyitottságot, bátorságot, hogy minél jobban megismerhessük az embert, a földi létet és az univerzumot.

Célunk az emberi kultúra, a tudományos élet kitágított gondolkodás felé való rehabilitációja. Joseph Ratzinger szavaival élve: *„Senki sem állíthatja azt, hogy ő a szó igazi értelmében „tudja”, hogy Isten nem létezik. De felállíthatja azt a hipotézist, hogy nem létezik, s ebből a tételből próbálhatja megmagyarázni az univerzumot.”* (Krisztusra tekintve) Mi azt látjuk, hogy a jelenlegi tudományos élet megnyilvánulásai szinte csak földies, materiális szempontból próbálják megérteni, megélni a világot. Az így (meg)magyarázott földi világ jelenségei nagyon sok esetben — jelenleg még felmérhetetlenül, vagy be nem vallottan — téves következtetésekre vezethetnek. Pl. A világ keletkezésének módja, oka. Vagy az ember megjelenésének ideje, hogy miből és hogyan alakult ki, más bolygókon, más életek keresése, a kizárólagosan szén alapú gondolkodás is nagy hiba stb.

Az AQUILA feladatának tekinti az emberi felfogás horizontjának a felfoghatóság határáig való tágítását, amit szerintünk folyamatosan feszegetni, nyújtani, bővíteni lehet.

K. Jaspers gondolatai: *Az egzisztenciális embernek mindig úton kell lennie, nem merevedhet meg dogmatikus igazságokban (...) mindig nyitva kell állnia és tanulékonnak kell maradnia, készen arra, hogy megvitassa az ellenkező álláspontot, mindig tudatában annak, hogy a vándorló embernek nincs végleges igazsá-*

ga•Nyíri T.: Filozófiatörténet (1983), 14.2.2. fej., 446.o.

A TÚLLÉPÉS kiadvány a kedves Olvasóktól az elmélyült olvasást várja. Az AQUILA nyitott minden újat hordozó elmére, elfogadjuk és közöljük a beadott cikkeket, ha a Szerkesztő Bizottságunk jóváhagyja.

Minket Istenen kívül senki sem működtet, és szabadok vagyunk mindenféle földi érdektől, nem fogjuk sem politikai, sem semmiféle más érdekből cenzúrázni a beadott cikkeket. A közlés legfontosabb kritériuma elsősorban az, hogy a fenti szellemenben íródott-e a mondandója, megfelel-e ennek a kitágított horizontnak, megfogalmazása és mondandója tekintetében megfelelően igényes-e, hordoz-e logikát, újszerű gondolkodást. Nem számít a szerző vallási és politikai hovatartozása, ha nem támadja az Istenhitünket.

Semmiféle erőltetett, igazi értékeket nem hordozó, plágiumgyanús terméket sem fogadunk el!

Egyéniségek írásai kellenek.

M. Blondel

*Minél többet tud az ember,
minél többje van, minél több ő maga,
annál inkább tudatára ébred annak,
hogy nincs semmije, nem tud semmit,
hogy nem az, amit akar.*

(Nyíri T.: Filozófiatörténet (1983), 15.2.2. fej., 494. o.)

Pável Márta

MILYEN LEHET AZ EMBERISÉG KÖZELJÖVŐJE?

Nem Nostradamust szeretnék játszani, hanem a lelkeségemnek megfelelően előre gondolkozni, hogy mi várható az elkövetkezendő évtizedekben az emberiség jövőjére nézve. Itt most nem arról van szó, hogy riogatni akarok, és arról sincs szó, hogy a felmelegedés, a mesterséges intelligencia veszélyeiről, meg különböző természeti elemekről és járványokról, és egyéb világpusztításokról írnak. Ezek akár jogosak, akár nem, írnak róluk mások.

Mi a cél?

Inkább arról szeretnék együtt gondolkodni az olvasóval, hogy a mai spirituális lelki fejlesztés hiányában, a cél nélkülivé vált világban mi lesz az emberiség állapotával. Hogy hogyan és meddig bírja a kialakult nihilt. A kérdés az, hogy így — akár lelkileg is — meddig bírja. Ez nagyon sok mindentől függ. Sok kritérium van, pl. olyan emberek léte, akik jó célra irányítanak az emberiséget, felfedeztetnék az igazi értéket, főleg azt, hogy ki is igazából az ember. De rájuk hallgatni is kellene, s ebbe az irányba kellene fordulni az oktatásnak és a nevelésnek is.

Amiket alább említek, ha nem változnak meg jó irányba, semmi esélye sincs a céltalanná vált és okafogott emberiségnek a fennmaradásra. Ezt rövidesen be fogják látni, mert nyilvánvalóvá válik az, hogy egyre rosszabb lesz minden, lassan csúszik bele az emberiség a végbe. Nem a Föld — az csak változik, lerázza magáról az élősködőket —, hanem ez a fajta emberiség kerül nagy veszélybe.

Rugalmas gondolkodásra való tanítás

Fontos, hogy milyen rugalmas gondolkodással bír a jövőben az emberiség. Ki tud-e lépni a materialista, esetleg téves, ma tudományosnak hitt nézetek mögül a ma értelmesnek mondott élet? Elbírja-e, hogy teljesen másik világra, gondolkodásra, életstílusra térjen át? Mennyire ismeri fel, mit kívánna tőlük a földi lét, a természet harmóniája, a fenntarthatósága? Újra tudja-e tanítani a gyerekeinek, hogy kevesebbet, takarékosabban és nem műanyag ételt eszünk, hanem amit a földünk ad, azt takarékosan használjuk ki? Hogy művelni és nem kizsákmányolni kell a földet. Tudja-e, felismeri-e az emberiség, és újra tudja-e magát programozni, hogy mennyire szaporodjon, milyen céllal tegye, és hogy meglássa a célt? De ma minden csak a mohóságról szól, és nem úgy néz ki, mintha megtennék.

https://nepszava.hu/1144584_sokkolo-a-fold-allapota „Riasztó adatokat közöl a Természetvédelmi Világalap (WWF) 2016-os Élő Bolygó Jelentése: a Földön található gerinces fajok populációi 58 százalékkal szorultak vissza, míg az édesvizekben

megfigyelt populációk 81 százalékos csökkenést mutatnak az 1970-es adatokhoz képest.”

Ez függ például attól is, hogyan lehet a humánus érzést, illetve a humánus küldetést belenevelni a jövő nemzedékébe. Mit teljesít az emberiség, hogy lesz-e hathatós oka arra, hogy megmaradjon. Számomra kérdéssé válik — s félek, hogy nem csak nekem — , hogy érdemes-e ezt a fajt külső és isteni segítséggel támogatni, esetleg tovább fejleszteni. *Uo.: „Az invazív fajok elveszik az őshonos fajok élőhelyét, táplálékát és egyéb forrásait, sokszor közvetlenül is pusztítják az őshonos fajokat, illetve olyan betegségeket terjeszthetnek, melyek korábban nem voltak jelen az adott környezetben.”*

Akadályozó emberek, szervezetek

Arról már több ízben írtam, hogy mi az emberiség létének az oka — ami szerintem isteni okra irányul — , ez az, amiben a tudományos világ nagy többségével nem 100%-ban egyezik a véleményem. Talán inkább a teológiában, de azzal sem teljesen, mert sok torzulás lett mára. Egyik ilyen az alább beidézett ok, ami csak egy mozzanat abból, hogy miért nem egyezhetünk, ugyanis az egyház feje, Ferenc pápa nekem erősen eltért, félremagyarázza a klasszikus keresztényi vonalat. Rafináltan ver éket a dolgozók és az élőködők közé.

<https://petersziklaja.hu/isten-ovjon-minket-a-papai-kommunizmustol/> *„És mivel Ferenc „konkrét következményeket” követel, szavait „konkrétan” kell gondolni, ami azt jelenti: Nincs jog, nincs terület, nincsenek befizetett adók, nincsenek törvények és közbiztonság, amelyek az államnak és polgárainak jogot adnának megakadályozni egy migránst, aki bármilyen okból be akar vándorolni bármelyik általa választott országba. És semmi sem akadályozhat meg senkit abban, hogy élvezze az ország köz- és magánjait, szociális juttatásait, egészségügyi ellátását, bármiféle támogatását és minden egyéb előnyét.”*

Hova lettek Ferenc pápa gondolkodásában a jogok és a követelmények? Az, hogy azt tudom levenni az asztalról, amit odatettem, s nem, amit más tett oda, mert az nekem lopás! A keresztény ember hívő, de nem debil, s erre senkinek sem kellene törekednie, hogy ezt elhitesse velünk. Nem mindegy, hogy viszonyítottan a lakosság hány százalékának adok ingyen adományt. Bizonyos mértéken felül (pl. 5%) már nem működhet konfliktusok nélkül, s itt jóval nagyobb tömegről lenne szó.¹ Gondolkodni kéne. Ez a megközelítés nem a felemelkedést szolgálja, hanem a kollektív lesüllyedést. Azon a címen, amit a pápa emleget, nem lehet a tanulatlan,

¹Mai számokat nézve kb. 7%, akik erre a bebocsátásra várnak, ha minden európai országot ugyanolyan betelepítőnek számolok.

nem dolgozó, DE követelőző, többnyire agresszív réteget egy szinten emlegetni a szorgalmas, mindenért megküzdő pl. magyarsággal. Micsoda agy mosás, tudatos megtévesztés ez! Nos ez is az egész emberiség pusztulását szolgálja, segíti elő, mivel aki dolgozik, tanul, attól elvennék, s annak adnák, aki semmit sem tesz. Ezt Isten soha nem mondta! Ezzel a pápai hozzáállással — ami egy baloldali réteg hozzáállása is — a küszködő, dolgozó réteg kedvét elveszi az élettől is, az igazságosság elve is sérülhet, egyházi támogatással. Hála Istennek, nem mindenki gondolkodik így. Ha így lenne, az egyik legnagyobb baj lenne, mert a feszültségkeltéssel növelik az ellenállást, a felbujtogatott migránsok részéről az agressziót is, ezzel akár kiszélesedő polgárháborúkat is előidézhetnek, s ez is az eddigi rend felborulását, az emberiség pusztulását segíti.

Vissza a magasabb szintű megközelítésre

Maradok annál — s nem hinném, hogy tévedek — , hogy az ember létének a célja a visszaemelkedés, mivel Isten lehetőséget adott minden tőle eltávozott lénynek a maga szintjén való életének a megélésére, illetve, hogy olyan sűrűségű és olyan minőségű anyagi világban szülessen meg, amilyen az ő lehetőségeinek megfelelő. Ami számtalan féle életnek megfelel, és ami a sokrétegű fejlődését elősegíti. Az élőlények, az emberiség azt a Földet, amit ural, valamifajta javulás vagy önretorzió miatt kapta. Az alábbi idézetben sokféleség és kissé zavartság látszik a célt illetően.

[https://hu.wikipedia.org/wiki/Az_%C3%A9let_%C3%A9rtelme_\(filoz%C3%B3fia\)](https://hu.wikipedia.org/wiki/Az_%C3%A9let_%C3%A9rtelme_(filoz%C3%B3fia))

„Az élet értelme mélyen keveredik a létezés, az öntudat, a boldogság filozófiai és vallási értelmezésével, és olyan elméleteket érint, mint a szimbolikus jelentés, ontológia, érték, cél, jó és rossz, szabad akarat, elméletek Istenről, Isten létezése, lélek, halál utáni élet. A tudományos munkák közvetettebbek, a világegyetemről való empirikus tények rögzítésével a tudomány keretet és változókat ad a kapcsolódó vitákhoz. Egy alternatív, nem kozmikus/vallási eredetű, emberközpontú kérdés a „Mi az én életemnek az értelme?” Az emberi lét értelmére vonatkozó kérdés értéke a végső valósággal, az önazonossággal vagy a szenteltség érzésével egyeztethető össze.”

A célt illetően — amiben nincs általános közmegegyezés — bármilyen véleményt is nézek, elmondhatom, célt tévesztett az emberiség.

A földi lehetőségek felismerése

Azt, amit ma azzal a Földdel tesznek, amit lehetőségként, élettérként kaptak, az minősíthetetlen. Most az a kérdés, hogy ha kissé sci-fisen nézem, ez is benne van/lehet ebben az egész tervben, hogy kapunk egy kivételesen jó bolygót, s kérdéssé válik, mennyire intelligens a kialakult faj, megérti-e az értékét, mit tesz vele.

Látható, nincs sem felismerés, sem felelősségérzet, nem becsüljük meg a kivételesen jó bolygónkat. Igaz, az is szubjektív, kinek melyik bolygó a jó, nem biztos, hogy mindenkinek ez a jó hely, mert akinek például oxigén helyett metánra épül az élete, vagy teljesen más, és semmi köze nincs a szénelapú élethez, vagy nincs is neki szüksége ilyen anyagra, mint amiben mi mozgunk, annak nem biztos, hogy ez annyira prima, elsőrangú bolygó, mint ahogy mi ezt magunknak gondoljuk. Tehát mindenki a maga szintjén minősíthető, de nekünk — mivel itt alakultunk ki — testreszabott, így nagyon jó ez a bolygó. Ha összehasonlítjuk a Marssal, akkor nekünk az nem túl jó, de nem tudhatjuk, hogy a Marson esetleg a föld alatt vannak-e lények, akiknek a saját bolygójuk az ideális stb. Summázva minden életnek, lehetőségnek azt kellene maximálisan megbecsülni, ahol van, ami az életfeltételeit biztosítja. Az is elgondolkodtató, hogy — ha úgy nézzük — az emberi élet egyfajta szentség, és mindenkinek joga van a szabad, magas szintű, méltóságát biztosító élethez. Kérdés, mennyire teszi lehetővé ezt a többi ember, törődnek-e a másik jogaival. Egyre inkább nem! Nagyon nem! Ez is egy ok, hogy ne maradhasson fenn.

<https://mek.oszk.hu/00100/00162/html/bioeth1.htm> „Mit jelent az "élet szentsége"? Nem szabály, hanem értékmegállapítás, kifejezi az élet védelme fontosságának súlyát. Azonos értelmezésétől sok döntés függ. Az élet értéke adottság, nem emberi meg egyezés, elismerés vagy eredmény gyümölcse. Kölcsönként kaptuk, védeni és fejleszteni kell, felelősek vagyunk érte. Kinek? Teremtmények vagyunk, adományként kaptuk, méltósága nem embertől ered, Istenre vezethető vissza. RK erkölcsi meggyőződés figyelembe veszi a természettörvényt is, az értelem fényében az élet értéke, méltósága felismerhető, annak "szentsége" értelemmel felfogható”.

Szociális, humánus, spirituális érzék hiánya

Nekünk, embereknek együtt kéne élni, összetartva (s nem egymás ellen harcolva), mivel hasonló szintű lelkünk van, hasonló szintű világot akartunk. Együtt kéne összefogva egymást fejleszteni, segíteni. Ma úgy tűnik — legalábbis számomra — , hogy leépülés/leépítés van. Ez ismét felveti bennem azt a kérdést, hogy érdemes-e ezt a humanoid fajt, aki egyre inkább materialista, egyre inkább lélektelen, egyre inkább önző és egoista, megtartani. Igaz, van egy kisebbség, aki a humánus küldetését teljesíti, akikben a humánus érzés erős szociális érzéssel, szeretettel párosul. Ez a kisebbség nem mindig a támogatottak közé tartozik, sőt sok támadás éri őket. Főleg, ha nem fizikailag, hanem spirituálisan cselekszik, akkor még talán a tömeg megítélése szerint a nem normális kategóriába is kerül. Hallgatnak-e erre a kisebbségre? Látszólag nem!

A humánus küldetés is sokféle lehet, mert például a spiritualitás fejlesztése, a három dimenzió túllépésére való törekvés, a nem látható világok felé az ember érzé-

kenyítése elkerülhetetlen lenne. Ha az emberek érzékennyé válnának és felfognák a megmaradásunk érdekében, hogy a transzcendens világ felé is nyitva lehetünk, akkor elképzelhetetlenül sokat tettünk. Ennek több építő vonzata is lehetne. Rákérdezhetnénk az univerzum 3. dimenzió kívüli tudására, és megértenénk a választ, így vissza tudnánk építeni a világunk javára... ez is elképesztő fejlődés lehetne. A Földön is jobb élet alakulhatna ki, mert ezzel a szeretet növekedne, a többi ember szerencsétlensége, nyomora nagyobb részvétet váltana ki. Segíteni akarnának az embertársaiknak. Legelőször is a kenyéradáson kívül úgy kellene segíteni, hogy a legmagasabb szinten tanítani kellene, lelki elitet kellene képezni, meggyőzni őket arról, hogy ki és mi az ember. Hogy milyen ismeretlen és végtelen lehetőségei vannak, hogy milyen potenciálok vannak arra, hogy tovább lépjünk. Ezt tapasztalataink szerint a lehető legnehezebb ma elérni. Erre csak pár tanító lenne képes, a többi azt sem érti meg, hogy most miről beszélek.

TÚLLÉPVE gondolkodni...

Tegyük fel — erősen más és újszerű az, amit most írni fogok, és a háromdimenziós szinten nem bizonyítható, így csak hipotézis, de más megközelítésben (túllépve a kockafejűségen) viszont már valóságos az a tény —, hogy minket az Isten fejlettebb lényei segítenek különböző módszerekkel. Ezt, ha valaki spirituálisan érzékennyé tette magát, simán megtapasztalhatja. A Biblia is említ például angyali jelenségeket, akik az emberiségnek sugalltak, segítettek stb. Nekünk ilyen spirituális angyali jelenség a sas-lét, akik 5 dimenziós fényes „angyali” lények, akik kapcsolatba lépnek azokkal, akiknek erre képességeik lettek/voltak. A TÚLLÉPÉST gyakorolva mi is ismerjük ezeket a lényeket, Ők nagyon nagy segítségünkre vannak. Ugyanakkor vannak Istennek sokkal fejlettebb lényei is, például Szűzanya, Szent József, Szent János, A. Szt. Teréz² stb., akik a köztudatban beszorultak a szokásos vallási keretek közé, de ha valójában szemléljük a dolgokat, sokkal nagyobb erők, mint bárki is eddig gondolta volna, és nagyon nagy segítségünkre vannak. Ezek a dolgok a tudományoskodó világban rémisztőnek hatnak, elutasítottak, komolytalanok, s ez a hozzáállás akadályozza a fejlődésünket, az emberi faj megmaradásának lehetőségét is. Más, szemnek nem látható dolgok is vannak, valóságosabbak, mint ez a látható világ, csak meg kellene hallani. Közhely, de ha valaki süket vagy nem is akar hallani, annak lehet nyugodtan hegedülni, nem fogja fel, hogy szól a zene. De ha valaki erre a szintre edzette a lelkét, akkor már érzi a más dimenziók, a transzcendens világ „zenéjét”, és ezzel már meg lehet alapozni a „száguldásunkat”, a jövőnket.

²Csak a földi dimenziókat figyelembe véve.

Itt az a kérdés, mi lesz a jövőben?

Az emberiség egyre inkább süket és vak, olyan, mint a három majom távolkeleti ábrázolása: nem hall, nem lát, nem beszél. Nos az utóbbi nem igaz, mert sajnos nagyon is sok butaságot beszélnek. Felmerülhet a kérdés bennem, de ez nem azt jelenti, hogy Istenben is felmerül, mert benne több szeretet, irgalom van, Isten sokkal magasabb szinten működik... tehát ismét: felmerül bennem a kérdés, illetve a félelem, hogy érdemes-e az emberi fajt tovább támogatni, vagy hagyni, hogy magukat kinyírják, amit már többször megakadályoztak Isten lényei. Indirekt forrásokból tudjuk, hogy sokszor megrongálódtak az atomtöltetű rakéták (amin mindig jókat derülök), stb.

Mit kellene tenni, min kellene változtatni, hogy érdemes legyen az intelligensebb, értelmesebb lényeknek a jó szándékát megőrizni, segítségüket élvezni?

Az emberiség racionalitásával baj van, illetve többnyire nem tudják felismerni a szemüket kiszűrő dolgokat, sem egymás mellé tenni az elkövetett tetteket és következményeiket. Sokszor a vakvilágba hadakoznak, és azt hiszik, hogy így jó. Különösen a politika által vezérelt — nem minősítem — egyének ilyenek, akik időnként akár minimális iskolai végzettséggel kerülnek magas pozícióba. Pénz van, és onnantól kezdve lehet hülyeséget beszélni, beszéltetni. Például, hogy színész is lehet államfő... biztosan „ért hozzá”, és az a baj, hogy szakképzett politikusokat nemigen alkalmaznak. A tömegnek nincs arra igénye, hogy nívós, képzett legyen, elég nekik, ha nagyszájú, hazudozó, esetleg jópofa, vagy jól néz ki. Látható az igénytelenség, esztelenség. Mondjuk meg is érdemli a nép azt, amit ezután magára hozott. Sajnos nem ismerik fel, hogy a létünk a tét, mert egy ilyen gazdaság-, erkölcs- és pszichégyilkos politikus rengeteget lökhet az amúgy is a szakadék szélén álló emberiségen, lásd Sztálin, Hitler stb. Lássuk be, minél nagyobb a hatalmuk, annál nagyobb a lehetőségük a károkozásra, és teszik is. Tőlük ered a rongálás nagy része, az, ami a tudatunkat éri, ami az emberiséget képtelenné teszi arra, hogy fejlődjön, sőt szisztematikus politikai irányultságú agymosásokkal még csak rontanak a leépült állapoton. Ha lenne — de nem tudok ilyenről — egy jó, korrekt, talpig becsületes, állandóan igazat mondó politikus, aki netalántán még Istent is képviseli, egyenesen csodaszámba menne. Ha lenne, nem túl hosszú életre számíthatna a nagy ateista világban, mint egy bogarat, kollektívan igyekeznének pályatársai eltaposni és lehetetlenné tenni. Meg lennének számlálva a napjai, mert — ahogy szokták mondani — sok lúd disznót győz, tehát azt is be kell látni, hogy így működik.

Vajon kire számíthatunk?

A teológusokra, a lekipásztorokra kellene, hogy számíthassunk, de sajnos úgy tűnik, hogy nagy részük — lásd fenti Ferenc pápa részt — egyezik a liberális világgal,

már ott és nem Istennél akar jó lenni, érdekei odahúzzák. Innentől kezdve rájuk sem lehet teljes mértékig számítani, mert vagy kihúlt, formai a hitük, vagy más dominál, pl. a rang vagy a pénz. Az, hogy az emberiség igaz, szentéletű fejlesztéséhez a tudatukat a transzcendencia áthassa, csak álom. Már nagyon úgy néz ki, nem fogják megtenni. Felőlük remény nem várható, persze vannak elhallgattatott kivételek is.

A Krisztus utáni 2000 évben kik voltak azok, akik főleg fejlesztették az emberiséget? Főként a szentek, s most lényegtelen, hogy anonimek voltak-e, vagy felismerve, elfogadva éltek. Atommaglya fényük kellett, hogy legyen, amivel besugározták/besugározzák most is a világot, próbálták az emberiséget szinten tartani. Ők azok, akik az életükben a szenvedéseket elviselve, akár a gyalázkodásokat is tűrve az égre nézve világították Isten fényét, hogy a többi ember ne botorkáljon, hanem lásson. Nagyon tisztellem ezeket a szenteket, főleg, hogy tudom, milyen óriási potenciák Ők. (Mi, akik hisszük és tudjuk — Isten és szentjei segítségével — az Isten valóságát és a másik létet, a létünk okát, és hogy hova megyünk, honnan jöttünk, másként élünk.) Nagyon sok kellene hogy legyen a szentekből, mert az általános lelki állapot igen alacsony szintű. A transzcendens lét vonzását követve minél többet tudunk meg, az ego és az emberi lét összetöporodik, annyira kicsi az elfoglalt helyünk. Ezt a többség nem fogja fel, a megoldás ellenük az, hogy „süket békát” kell játszani, nem szabad odafigyelni azokra, akiknek az agyi kapacitásába ezek a dolgok nem férnek bele. Nehéz és felelősségteljes feladat az emberiség szellemi, spirituális szintjének az emelése. Meg kellene tanítani az emberiséget az önfegyelemre, az önismeretre, a lényeglátásra, és érzékenyíteni a lelki intelligencia kifejlesztésére is. Az emberiség jövője ezen feltételek megvalósulásában lehet, ahol így kifejlődne az egymás iránti szeretet, felelősségérzet, harmónia.

További kérdésem: a mai elkészerítő spiritualitású, lelkileg is nivótlan emberiséget, ezt a fajt érdemes-e tovább — esetleg külső behatásra — fejleszteni, vagy hagyni kell, hogy visszasüllyedjen az állati szintre, amihez a többség elég közel áll, legalábbis lelki intelligencia tekintetében vagy erkölcsiségben? Ha az emberiség engedi magát leépülni, ismét jöhet a fáramászás. Talán az utolsó pillanatokban vagyunk, még van lehetőség visszafordulni. A még szép világunkban — amit még nem sikerült teljesen tönkretenni — lehetőséget kellene adni az ezt igénylő embereknek, hogy fejlődjenek, de nem úgy tűnik, hogy ez tömegesen megvalósulhatna.

Van még egy fontos tényező is — ami szintén felelősség — , mert dőreség azt gondolni, hogy a Földön mi vagyunk az egyetlen intelligencia, mert a szemünkkel mi többet nem látunk. Az univerzumok a lények elképzelhetetlen számossága miatt abszolút kihasznált állapotban vannak, így a Földön is — igaz, nem teljesen ebben a

dimenzióban — lények sokasága él. Lehet, hogy az ő léttükben is kárt okozunk³, még ha nem is teljesen tudja az ember tönkretenni a lehetőségeket, de részben érintettek lehetnek. Pont ezért vigyáznak velünk, ismerik az emberiség agyi kapacitását. (Mi is kerítést húzunk a betörő vadállatok ellen, hogy a terményünk megmaradjon...) Az egész világegyetemben, mindenhol valamiféle élet lehet, elképzelhetetlen számú és minőségű variációban. A kérdés az, hogy mennyi másfajta lény lehet a közelünkben, és mennyire érintettek a tetteink nyomán itt a Földön, akiket mi direkt vagy indirekt módon, de szenvedtetünk. Meggyőződésem, hogy sokan vannak, és hogy ez a nagyon lehangolt emberi működés azért nem pusztult még el, mert ők valahogy segítik, illetve meg akarják óvni a világunkat.

Igen, van pár ember a korunkban, a Földön, igaz, nem túl sok, aki ezekkel a lényekkel valóban kommunikál. Hogyan? Lélektől lélekig, spirituálisan, sokféle módon lehet kommunikálni. Mégis, érezvén a feszültség egy fajtáját, az kérdés, hogy érdemes-e nekik globálisan segíteni az embereket, vagy olyan dolgok jönnek, ami a primitívebb részét hagyja, hogy kipusztítsa magát, vagy jobb képességű, robotra fogható állati létbe süllyedjen.⁴

De nem minden úgy logikus, ahogy pillanatnyilag látjuk, vagy a korlátozottságunk miatt nem láthatjuk a logikáját még...

Most például nézzük meg ezt a járványt.

Ez a COVID-19 járvány nem ész szerint, nem lustaság, erkölcsőség szerint pusztít. Látszólag nem ilyen tényezők a motivációi, inkább a szervezet milyensége lehet a mérvadó. Persze ezt is elemezgetni lehetne. Egy biztos, most nem a butákat pusztítja, hanem a genetikailag sérülteket, betegeket, időseket, olyanokat, akiknek valami oknál fogva erre hajlamuk van. Ha gonosz lennék, azt is gondolhatnám; akik ellátást igénylenek, vagy hamarosan fognak igényelni. Sajnos korlátoztak az információink, így nem lehetünk elég okosak ez ügyben sem. Még nem tudjuk, hogy ez milyen alapon betegít meg, de — szerintem — egyben biztosak lehetünk, valami szelekció történik. Úgy gondolom, ez nem az emberiség szellemi jobbítása érdekében alakult ki, hanem megtizedelése miatt. De hát sajnos ez olyan, mint a háború, ott is hasonló szelekció volt, nem maga dönthetett valaki, hogy megy-e a háborúba, hanem erőszakkal kivezényelték. Én úgy érzem, ha nem pusztultam el a Covidban (s én túléltem...), jön az élethez való jogom megsértését, rajtam való indirekt erőszak elkövetését jelentő, beadandó oltás (mint a háborúba mérs vagy „lelövünk”... lehetetlenné teszünk, orwelli világ?). Aminek nem várták meg a kifutá-

³Pl. lelki durvaságból, ölésekből stb. eredő negatív, rossz energiákkal, diszharmóniával.

⁴Kérdés, mi is a robot; naponta a többszázezer csirke csőrét levágni, vagy szalagon 8 órában ugyanazt az alkatrészt beforasztani, vagy nonstop lehulló leveket összeszedgetni...?

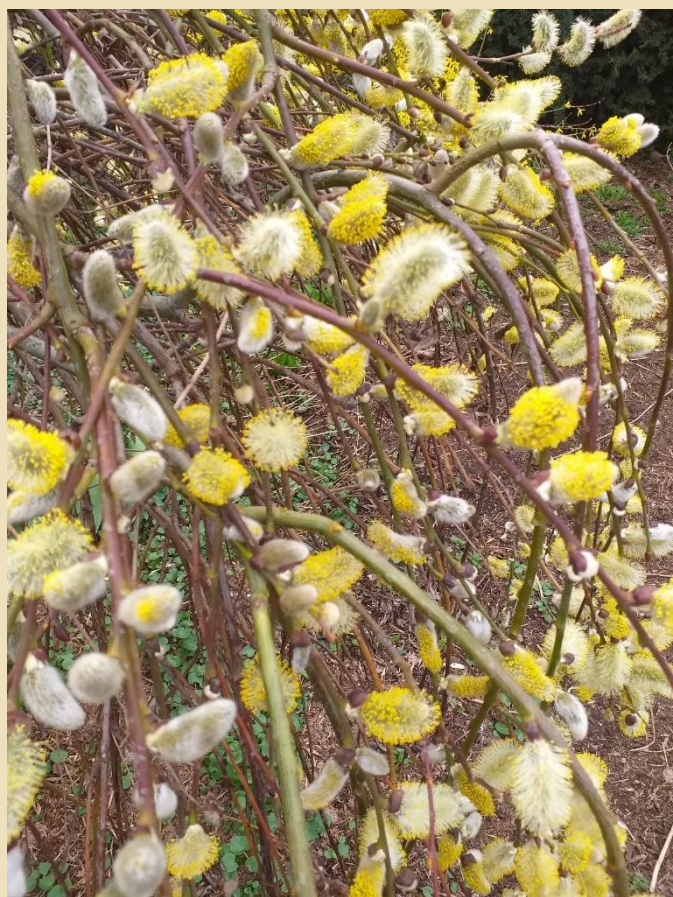
si idejét. Mit fog tenni velünk? Hol van a saját életemhez való jogom? (Mert ha be is oltatnak, akkor is hordozhatom, fertőzhetek másokat a ruhámmal stb.) Az oltásról eleinte azt mondják, ingyen van, meg önkéntes... s majd kapsz egy oltási igazolványt stb. Ez nekem az eddig megélt legsúlyosabb tett az emberiség szabad akarata ellen, innen ki szabadít meg? A leépült (birkaszelleművé tett) emberiség kiszolgáltatja magát a mindenkori hatalomnak, innen csak a tudatunk/lelkünk, spirituális erőnk legmagasabb szinten való működésével menekülhetünk meg.

Konklúzió

Azt nem gondolom, hogy a Föld, mint bolygó, el fog pusztulni, mert miért tenné? A GAIA jó, ideális, állni is fog, ahhoz túlságosan bolondbiztosra van elkészítve, hogy az ember bármi módon is lényegesen tönkre tudná tenni. Igaz, azt meg tudja tenni az ember, hogy lakhatatlanná teszi, majd pár millió év múlva a Föld meggyógyul, és újraépíti magát és a lényeket, ahogy már eddig is sokszor tette, s ezt reális variációnak tartom. Főleg azért, mert — mint a fentiekben hosszasan leírtam — semmi pozitívat nem lehet tapasztalni az emberek viselkedésében, attól a minimális számú embertől eltekintve, akik tényleg felmérték a lényeget. Sajnos, ha az utolsó lépéseket is megtesszük, valószínűleg rövid időn belül a saját létünket biztosító tényezők határátlépésével a pusztulásra ítéltünk.

Varga Péterné/ Pável Márta, katolikus hittanár, az AQUILA h.r. vezetője, 40 éve az AQUILA kat. közösség létrehozója és vezetője.

Két könyve jelent meg (Akinek füle van a hallásra, az hallja meg, valamint A misztikus teológia alapjai) és egy Hazafelé címmel folyamatban van. Publikációi megtekinthetők a www.aqp.hu, AQUILA Magazinban és a Túllépés n.é. lapban, valamint a blogokon.

Szeibert Márton

KOMMUNIKÁCIÓ ÉS EGYSÉG

Bevezetés

Nem rég olvastam Fred Hoyle, neves asztrofizikus tudományos-fantasztikus regényét, *A fekete felhő* című munkáját. Ebben volt egy rész, amit szeretnék itt kifejtetni, és ehhez kapcsolódva megosztani néhány filozófiai gondolatot.

Tehát *A fekete felhő* ezen része azt fejtegette, hogy ha van sok egymástól különálló élőlény, akik képesek arra, hogy az emberi kommunikációtól eltérően rendkívül gyors és precíz módon cseréljenek információkat egymással, mindenki mindenkivel, akkor ez egy olyan egységet képez, egy hálózatot, amiben az egyes élőlények nem tekinthetők már individuumoknak, hanem az egész élőlény-sokaság egységesül egyetlen élőlénné.

Ha feltételezzük, hogy az univerzum tele van az emberi létformától nagyon eltérő jellegű lélettel, akkor nem zárhatom ki annak a lehetőségét, hogy vannak olyan létformák, amiknél helytálló lehet a fenti megállapítás. Azonban általános igazságként nem tudom elfogadni, erről később még lesz szó. A következő bekezdésben mégis a játék kedvéért nézzük meg, hogy miről is lenne szó, mit is fejtegetett a fizikus.

Képzeljünk el egy író, aki oldalak százait tölti meg betűkkel azért, hogy valamennyire képes legyen egy-egy érzést megfogalmazni. Vagy elképzelhetünk két embert, akik rég nem találkoztak és órákat mesélnek egymásnak, hogy mi történt velük. Ha közel állnak egymáshoz és megfelelően egymásra vannak hangolva, akkor talán valamennyire valóban meg is értik egymást. Képzeljük el azt, hogy egy-egy ilyen hosszú beszélgetés, nem órákig tart, hanem egyetlen ezredmásodperc alatt, agytól agyig átadom ezt az információt a másik embernek, mégpedig a szavakhoz képest sokkal precízebben, a félreértések lehetősége nélkül; nem csak egyszerű mechanikus információkat, hanem mély érzelmeket is, amiket amúgy szavakkal alig tudunk kifejtetni. Nincs szükség ezer oldalas könyvekre, hogy az információkat és érzelmeket valamennyire pontosan tovább tudjam adni, mert ezt a másodperc tört része alatt megtehetem. Sőt, nem pusztán egy emberrel osztom ezt meg, hanem az egész emberiséggel, mert mindenki ilyen nyitott, mindenki képes ilyen agytól agyig való kommunikációra, nevezhetjük valamiféle „extrém te-

lepátíának”. Ilyen módon mindenki mélyen együttérző lenne a másikkal, és ami a másiknak fáj, az nekem is fáj, mert tökéletesen megjelenik ugyanaz a fájdalom az én fejemben is. És persze ugyanígy a boldogság is, ha valaki boldog, akkor az egész emberiség azonnal örül neki. Egy ilyen egységes rendszerben — A fekete felhő gondolata szerint — nem beszélhetünk már individuumokról, mert az egész rendszer egységesen reagál mindenkinek a történésére, és így egyetlen létezőként viselkedik. Nagyjából ez volt kifejtve a regénynek egy kisebb szakaszában, igyekeztem nem elárulni a könyv egyéb érdekes történéseit.

Amint arra fent már utaltam, szerintem emberként ez nem képzelhető el, beleőrülnénk, nem erre lettünk kitalálva. Jelen írás célja részben az, hogy ennek a lehetetlenségét bővebben kifejtsem. Másik cél pedig, hogy ezzel a megközelítéssel ismét más szemszögből világítsam meg, mit jelent az Istentől való különálló létünk és hogyan lehet Isten felé közelíteni. Továbbá az is cél, hogy gondolkozzunk, tágítsuk a tudatunk, túllépjünk magunkon, és egyre több szempontot vegyünk számításba egy-egy ontológiai agytörés közben.

Evolúció

Evolúciós szinten úgy érzem, nagyon nagy ugrás lenne, ha az emberek mint sejtek integrálódna egy nagyobb lényé. Nem látom, hogy a köztes állományok, míg eljutunk egyik állapotból (a különlevésből) a másik állapotba (az egységbe), hogyan lennének életképesek a nélkül, hogy az egyes emberi lények külön individuumokként ne haljanak bele az örületbe, ami a többi ember rá kifejtett intenzív hatásának lenne köszönhető. Ráadásul, ha meggondolom, hogy az ember test és lélek, akkor az individuum lelkeknek is idővel el kell szakadniuk az embertől és átadni a helyet a nagyobb léleknek, annak a léleknek, ami idővel az összes emberi lényt áthatja, ami lelki szinten az egységet képviselné. Ezt nem tartom elképzelhetőnek. Ahogy a másik opciót sem, hogy az individuum lelkek szűnnének meg individuumok lenni, és közös lélekké formálódna.

Tapasztalat és alázat

A következő gondolat, amivel ki szeretném egészíteni a fenti írást, az a katolikus hitemből fakad. Tudom, hogy Jézus az egységért imádkozik, hogy legyenek az emberek egyek, amint Jézus és az Atya is azok. Tudom, hogy vannak olyan szentjei Istennek, akik a lehető legközelebb állnak hozzá, akik

elérték ezt az egységet, de mégis megmaradt egyfajta individuum, egyfajta jellemvonás miközben szolgálatot végeznek – legalábbis számunkra így lennek meg. Úgy tűnik, ez a szent közösség nem szüntette meg ezt a sokszínűséget. Azokra a már meghalt szentekre gondolok itt, akik mind a mai napig a saját jellemüknek megfelelően segítik az emberiséget is. Tapasztalatból tudjuk, hogy Isten kegyelme a szentek egyéniségén keresztül is megnyilvánul egy-egy csoda alkalmával. Amikor például Pio Atya meggyógyítja a lelki vezetőm vállát, vagy amikor megjelenik és érződik a rá jellemző füstös illat. Ezek olyan tapasztalatok, amik mellett nem mehetünk el. Ez arra utalhat, hogy az egyéniség valamilyen módon megmaradt ennél a szolgáló léleknél, holott már nem is húsvér emberről beszélünk.

Persze röviden megjegyzendő, hogy nagyon fontos, hogy kellő alázattal gondolkodjunk a saját létünknel ennyivel távolibb, istenibb létről, mert számunkra elképzelhetetlen dolgok lehetnek, hiszen jelenleg még a saját 3 dimenziónk tér-idő elmélete is kérdéseket vet fel. Arra akarok kilyukadni, hogy valójában az is kérdés, mit jelent az *egység*, mit az *individuum* az ilyen szent lelkek esetén. Tudjuk, hogy Jézus istensége és embersége is mennyi teológiai vitát váltott ki; ez sokunk képességét meghaladja, ezért is írtam, hogy kellő alázatra van szükség akkor, amikor ilyen szavakkal dobálózunk. Mégis úgy vélem, hogy ha a szent lelkek, akik már megszabadultak a testtől, és lelki magasságokban vannak miközben az alsóbb lényeket segítik, és Isten által elképzelhetetlen egységet élnek meg, ha ők is individuumok maradtak, akkor ez számomra arra utal, hogy holmi extrém telepátia nem jelenti azt, hogy az individuum megszűnik. Írom ezt azzal a tudattal, hogy talán fel sem fogom, mit jelent az *individuum* vagy az *egység*...

A bűn

Térjünk vissza A fekete felhő gondolatára. Tegyük fel, hogy tévedek azzal kapcsolatban, amit az evolúcióról említettem egy korábbi bekezdésben, és az emberiség pár millió év múlva egy újabb evolúciós szintre kerül, és megvalósítja a fent említett extrém telepátiát. Kérdés: elképzelhetőnek tartjuk, hogy megszűnnének az individuumok? Mint említettem, én nem. Szerintem ennek további okai is vannak, amiket megpróbálok szépen sorban kifejteni. Az egyik dolog, ami miatt ez nem lehetséges, az a saját bűnös természetünkből fakad. Itt eszembe jut János evangéliuma: Jn3,19-21 „Ez az ítélet: a világos-

ság a világba jött, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert tetteik gonoszak voltak. Mert mindenki, aki gonoszat tesz, gyűlöli a világosságot, s nem megy a világosságra, nehogy kiderüljenek a tettei. Aki ellenben az igazsághoz szabja tetteit, a világosságra megy, hadd derüljön fény a tetteire, amelyeket az Istenben vitt végbe.” A bűnös állapot tehát nem hagy minket kijutni a világosságra, ami eleve egy zártságot, lelki vakságot eredményez. A bűn tehát már eleve azt sem engedi meg, hogy ilyen jellegű telepátia létrejöjjön. Az ószövetségi bábeli nyelvzavar is utalhat erre az igazságra, hiszen végeredményben a bűn gátolja a kommunikációt. A nyitottság, a tiszta kommunikáció, az őszinteség természetesen mind feltételezik azt, hogy a lény önmagát se csapja be. Nem véletlenül írja Avilai Szent Teréz is, hogy a hazugságnak még a finomabb árnyalatait sem tűri el, hiszen ott kezdődik az önbecsapás is. Ezzel párhuzamosan az önismeret a lelki út első állomása. Képzeljük el magunkat, hogy olyan hosszú múlttal rendelkező vándorok vagyunk, akik jó sok ideje gyakorolják már az önbecsapás különböző módjait, elzárkóztunk és nem akarjuk meglátni a tiszta fényt, az Istent, és az ő szeretetéből fakadó kegyelmeket. Ezek után mindennél nagyobb bátorság kell ahhoz, hogy az ember szembe merjen nézni ezzel, és felismerje valódi énjét. Életeinek sokaságát áldozta már az illúzióknak, ezért hát teljes önfeladásra van szükség ahhoz, hogy elinduljon. Emberként ez tökéletesen **nem** lehetséges.

Az emberi természet

A bűn melletti másik ok, ami miatt nem tartom lehetségesnek az individuum megszűnését, az egyszerűen az emberi természet. Korábban is utaltam már erre. Eleve mindenki megőrülne, ha az agyában megjelenne az összes többi ember gondolata és érzése. Továbbá szükségszerűen beleütközünk abba, hogy miért ember az ember, miért vagyunk individuumok. Mi értelme lenne annak, hogy van saját kezem, saját lábam, ha egyetlen nagy közös szellem, az emberiség közös szelleme irányítana. Úgy értem, gondolkozzon el a kedves Olvasó, vajon lenne-e kedve megszületni egy olyan lényként, aki nem a saját magáé, aki csak egy sejtje lenne a nagyobb egésznek. Nekem nem. Éppen ezért írtam korábban, hogy ilyen állapot csak úgy képzelhető el, ha lelki szinten is elmondható az, hogy egyetlen lélek hatja át az egész emberiséget. Ennek kialakulása azonban számomra nehezen lenne elképzelhető.

Rabszolgaság

Az extrém telepátia és az ebből fakadó egység létrejöttének gátjaiként többek között a bűnt és az emberi természetet emeltem ki a fenti sorokban. A gondolat erejéig most lépünk túl ezeken is. Ha valóban elérnénk ilyesféle extrém telepátiát, és most továbbmegyek, ha az individuumokat is eltörlő egység alakulna ki, miközben lelki szinten minden ember külön lélekrész, aki hol megszületik, hol meghal, az olyan lenne, mintha egy nagy gépezet fogaskereke lenne mindenki, egy szimpla robot, színtelen szürke világ, összemossott langyos semmi. Lényegében ez lesz a következő érvem az individuum eltörlésének lehetősége ellen. Gondoljunk a hangyákra. Félelmetes méretű társadalmat képesek létrehozni, hatalmas bázisokat tudnak építeni. Teszik ezt úgy, hogy a sok hangya mind folyamatosan nyüzsög, ütköznek egymással, és minden ütközésnél információt cserélnek, és így egy óriási „neurális hálózatot” hoznak létre, egyfajta agyat. Ebben a hangya-létformában minden tag teszi a dolgát, mintegy rabszolga, túl sok szabad akarat nem látszódik. Ellenben egy nagyobb élőlény, mint mondjuk egy ragadozó madár, mondjuk a sas, látszólag nagyobb szabadsággal bír, az ereje nem az összehangolt, szigorú hierarchikus társadalomban van, mint a hangyák esetén, hanem egyedi képességeiben, magasabb szellemiségében, hovatartozás tudatában. Egy hangya önmagában nem életképes, csak a társadalomban. Egy sas azonban önmagában is életképes. A hangya — mely materiális szinten különálló létező, mégis, valójában csak — egy apró fogaskerékként funkcionál egy nagyobb gépezetben, a hangya-társadalomban. Rákényszerül egyfajta egységre, mert önmagában nem életképes. Az ember nem azért ember, hogy hangya-életmódot folytasson. Látjuk a történelemben, hogy mennyi mindenre képes az ember, rövid ideig belekényszeríthetik őket a hangya-létformába, rabszolgaságba is, de természetéből adódóan lázadni fog, ki fog törni belőle a szabad sas. Tehát úgy gondolom, hogy az itt fejtegetett extrém telepátia nem valósulhat meg az ember szellemisége miatt. Viszont e helyett egy szűkített, egyszerűbb telepátia (ami akaratlagosan működik két ember között, nem pedig mindenki között) egy lelkileg megtisztult emberiség esetén — és ez már megint utópia — egy rendkívül fejlett és jó létű társadalmat hozhatna létre, és ebben az esetben minden tag külön individuum marad-

hatna. Ezt el tudnám képzelni, de itt már elszakadtunk az eredeti gondolat-tól.

Fából vaskarika

Talán már érezhető, hogy a téma nehézsége részben az, hogy a gondolat eléggé fából vaskarika. Hiszen minden lény a Földön egy-egy tékozló fia Istennek. A tékozló fiú a teljességet, boldogságot csak Istenhez hazatérve érheti el. A különlevés állapotában viszont sosem lesz boldog, sosem lesz teljes, hanem hullámos, viharos életeken halad keresztül. **Tökéletes béke nem elképzelhető egy olyan társadalomban, aminek a tagjai elfordultak a Béke Fejedelmétől.** Az igazi egység és béke, amiért Jézus imádkozik, csak Istenben érhető el.

Közelítsünk Istenhez

Azt állítom (hivatkozom itt Pável Márta: Akinek füle van a hallásra, az hallja meg! című misztikus teológiai könyvére), hogy az egyetlen valódi létező az Isten, és minden mást csak annyira tekinthetünk valóságosnak, amennyire Isten benne van, amennyire Isten áthatja. Hiszen Isten az egyetlen abszolútum, nincs más rajta kívül. Ez azt jelenti, hogy minden vándorló lélek valódi belső lélekesszenciája az Istentől származik. Ez azt jelenti, hogy én, mint ember, aki azt gondolom magamról, hogy a sejtjeim egy nagyobb rendszert képeznek, és ez a rendszer nevezetesen én magam vagyok, tehát ez az egység azért állhat fenn, mert Isten lelke, ami bennem mint belső gyémánt létezik, összetart és egységbe fog. Isten lelke nélkül nem lennék semmi sem. Tehát bármilyen kapcsolatról, vagy kommunikációról vagy egységről írtam eddig, az mindig csak azért és csak úgy értelmezhető, hogy Isten az a közös valóság, ami összetart és ami a kommunikációs csatornát végső soron lehetővé teszi. Ha felsőbb dimenziókra/létformákra gondolok, akkor ott egyre inkább finomodik a matéria, egyre inkább mindent áthat az Isten, és így egyre inkább alkot egységet az amúgy még valamennyire különálló vándorló lények halmazára. (Ez az egység, mint már említettem, nem sérti az individuumot.) Ahhoz, hogy Istenhez közelebb kerüljünk, két dologra van szükség. Az egyik, hogy meg kell valósítani a Jézustól megtanult igazságot: „aki a kicsiben hú...”, tehát most kis emberként együttérzéssel kell fordulnunk a másik ember felé. Erre az együttműködésre van szükség, mert egymást szeretve tükröződhet bennünk Isten szeretete. Ezt viszont csak akkor tudjuk jól csinálni,

ha a másikat is mellé tesszük, nevezetesen, hogy lelkileg finomodunk, imádkozunk és Isten fényét újra befogadjuk, felismerjük magunkban azt az ősi tisztaságot, ami valahol mélyen mindenkiben el van rejtve. A kettő csak együtt működik. Nem lesz őszinte együttérző szeretet bennem az embertársaim felé, és rideg humanitárius leszek, ha a lelkemet nem engedem Isten fényében átformálódni. És fordítva sem megy: nem fogok tudni szárnyalni, ha elzárkózom az embertársaimtól, és nem hozok áldozatokat a javukra. Remélem, a fenti gondolatmorzsákkal sikerült valamit továbbadni az isteni egység felé vezető úttal kapcsolatban.

A cikk írója: Szeibert Márton, mechatronikai mérnök, az AQUILA Civil Közösség tagja, aki 13 éve végez önkéntes tevékenységet az AQUILA szervezésében. A teológia, filozófia a kedvenc hobbijai közé tartozik. Egyéb írásai az AQUILA Magazinban és a Túllépésben olvashatóak.

Rizmayer Péter

TÖREDÉKES GONDOLATOK AZ OKTATÁSRÓL

Az oktatás ma mit jelent? Megtanítjuk a diákot az előírt tananyagra, utána pedig számon kérjük, hogy megtanulta-e azt. Az oktatás szempontjából a diák személye irreleváns. Az oktatási rendszerünk olyan, hogy valójában a diákról nem kell tudnunk semmit. Bárki ül velünk szemben, ugyanazt fogjuk megtanítani. A diák egy a sok közül, és a tanár is egy a sok közül, mert a tanítás folyamata egy „konzerv”. Persze diákként és tanárként is vannak eltérések, mégis azok — szerintem — egy tartományon, „hibahatáron” belül mozognak. Valószínűleg mi magunk, akik tanítunk, is úgy vagyunk már szocializálva, hogy alapvetően ebben a rendszerben mozogjunk, öntudatlanul is már igazodunk hozzá, teljesítjük az elvárásokat. Ez szerintem abból is fakad, hogy az igazi, húsbavágó kérdésekre a tanárok egy jelentős része semmilyen választ sem tudna adni, valószínűleg nem is gondolkodott el soha rajtuk (persze kivétel mindig akad, tisztelet nekik), esetleg akkor, ha már jelentősebb krízist átélt az életében. Így maradnak a biztonságos szerepek, amelyek megvédenek attól, hogy egy kezelhetetlen helyzetbe sodródjunk. A tanárok jelentős része is átlagember, aki az átlagember életét éli, nincs komolyabb erkölcsi elvárása önmagával szemben, zavaros hitvilággal (vagy épp semmilyennel sem) rendelkezik, az értékválsággal küzdő világunkban nem tud világos irányt mutatni (tisztelet a kivételeknek), ami — valljuk be — nagyon nehéz is. Ezért kell elgondolkodnunk újra és újra az oktatáson, azon, hogy milyennek kellene lennie/lehetne a jövő oktatása.

Mérő László *Észjárások* című könyvében ír Srinivasa Ramanujanról⁵, a matematika történetének egyik kiemelkedő alakjáról. Ramanujan nem írt a mi fogalmaink szerinti bizonyításokat, intuitív módon úzte a matematikát. Amikor Ramanujan Geoffrey Harold Hardy, a kor egyik legjelentősebb matematikusának segítségével a cambridge-i egyetem munkatársa, Hardy tanítványa lett, Hardy figyelt arra, hogy ne veszítse el az intuícióját, és csak azt tanította meg neki, ami feltétlenül szükséges a krónikus hibák elkerüléséhez. Ramanujan *„A hinduizmus híveként nagyon vallásos volt, elmondása szerint Namagiri istennő segítette álmában a matematikai tételek felfedezésében, akiről úgy tartották, hogy a családjuk*

⁵ Mérő László: *ÉSZJÁRÁSOK A racionális gondolkodás korlátai és a mesterséges intelligencia*, Tercium Kiadó, Bp., é. n., 188-190. o.

*védőszentje volt.*⁶ A róla szóló „Az ember, aki ismerte a végtelent” című életrajzi filmben „megvallja Rámánudzsan, hogy az istennőtől kapja a tételeket álmában és az imáiban. Aztán hozzáteszi: „Számomra egy egyenletnek nincs értelme, ha nem Isten gondolatának kifejeződése.”⁷ Ezt olvasva az ember felteszi a kérdést magában, hogy vajon hány lélek szárnyait szegte az iskolarendszerünk azzal, hogy beléjük nevelte a materiális szintű bizonyítás köteleességét, és ezzel együtt megfojtotta a velük született magasabb szintű intuíciót.

Az egész iskolarendszer nem vagy alig veszi észre az embert az emberben, nem tiszteljük egymásban az isteni lelket. Ez igaz mind a diákokra, mind a tanárookra. Nem Istentől elszakadt, elvándorolt lényeknek tekintjük egymást, hanem csak egynek a sok közül. Szeretjük őket, mert rengeteg szeretet van a tanárok és gyerekek között, de legtöbbször ez sem hatol igazán mélyre. Úgy járunk iskolába, hogy a 4, 6 vagy 8 év alatt nem, vagy alig ismerjük meg egymást. Nem látunk bele egymás lelkébe, alig vagy nem is kérdezzük rá semmire. Pedig az iskolának nem is elsősorban a tudás átadásán, hanem sokkal inkább a lélek kiművelésén, a világos istenismeret átadásán kellene munkálkodnia. Felébreszteni az alvó lelket. Hogy megértsék, tudják, hogy ők Isten gyermekei, akik elvándoroltak, de visszajuthatnak Istenbe, mert az az igazi otthonuk, az igazi valójuk. Hogy mi a jó, és mi a rossz. Ha ezt megértenék, akkor élne bennük a világos iránymutatás, erkölcsiség az életben, nem lennének depressziósak, tudnának a világ „adományaiiban” válogatni, a jól kiművelt, erős lelkeket a világ nem tudná legyőzni, nem lennének lelki betegek, alkoholisták stb. Ha ezt az öntudatot sikerülne megértetni velük, visszaadni nekik, visszaemlékeznének az igazi valójukra, akkor sokkal méltóságteljesebben (mert az emberi létforma igen komoly méltóság), felelősségteljesebben, sokkal magasabb szinten élnék meg az emberi létet, finomabbak, szubtilisebbek lennének. Nem abból kellene kiindulni az oktatásnak, hogy a diák „fehér lap”, amit az iskola tölt ki tudással. Sokkal inkább átutazónak kellene tekinteni, aki másik életekből jött ide, komoly terhet cipel, rengeteget látott már, amire nem emlékszik, mert alszik, és nem tudja, hogy mi rejlik benne, ki ő valójában.

Visszatérve Ramanujan példájára, gondoljunk bele, hogy ha Istennel beszélgetnénk, akkor mennyivel nagyobb léptékben tudna haladni az emberiség, mert Isten olyat fog sugni, mondani, mutatni, amire álmodban sem gondolnál, és a

⁶ Idézi Szeibert Márton: AQUILA Magazin 2020. júniusi szám 7. o., https://www.aquilapart.hu/magazin/AQP_Magazin_2020-06.pdf

⁷ uo..

legmerészebb számításokkal sem tudtál volna soha eljutni ehhez. Mennyivel egységesebb, ugyanakkor színesebb, érdekesebb lenne az emberiség, és persze lelkiileg sokkal kiegyensúlyozottabb. Megtanulnánk Isten segítségével univerzálisan gondolkodni, az univerzum számára is hirtelen érdekessé válna ez a kis bolygó, lerázná magáról a sok sarat, ami eddig rátapadt, és Isten „tűzfészek” lenne, igazi követője, más dimenziók részére igaz „gyémánt”.

Ha az AQUILÁ-ra (saját közösségünkre) gondolok, akkor Pável Márta mintha ezt készítené elő. Isten iránymutatásával, közlésével univerzális „tudásteret” hozott létre, amelyen keresztül látható, megtapasztalható, hogy Istenhez visszatérve, Isten segítségével milyen ugrásokra, fejlődésre lenne képes az emberiség. Nem kellene semmi más, mint a sok fontoskodás helyett egyedül Istenre hallgatni. Isten nem megállítani akarja az emberiséget, hanem felfejleszteni, finomítani, hogy az elveszett gyerekei hazatérjenek Hozzá. Aki leragad bizonyos korábbi vallási elképzeléseknél, mintáknál, és nem halad, az bizonyos arra, hogy nincs élő kapcsolata Istennel. Ez nem a korábbi értékek megtagadása (mert a tízparancsolat nem fog változni), hanem az azokban rejlő mélyebb értelem megértése. Isten segíteni fog, egyedül rajtunk múlik, azon, hogy mennyire vagyunk nyitottak, milyen mértékben vagyunk képesek az isteni közlést befogadni, felfogni. Az iskolának valójában az lenne a feladata, hogy fellobbantsa az Isten iránti szeretet tüzét, minél inkább érzékenyebbé, befogadóbbá téve az embereket Istenre. Azt se feledjük, hogy gyermekkorban ez sokkal egyszerűbb, sokkal könnyebben kialakítható, mint egy felnőtténél. A tantárgyakat mennyiségükben jelentős mértékben vissza kellene venni, és sokkal több időt erre fordítani. Mindenben elő kellene segíteni, hogy isteni kreativitás működhessen benne. Ramanujan példáján keresztül láthattuk, hogy pl. a matematika is lehet ilyen. Az is fontos lenne, hogy a tanulás élet hosszíig tartó folyamat legyen, persze nem abban az értelemben, hogy lépést tartunk a fejlődéssel (ami persze szintén fontos), hanem hogy a lelkünket életünk végéig műveljük, halálunkig fejlődünk, hogy szépen és méltóságteljesen (emberhez méltóan) tudjunk meghalni, hogy amikor eljön, ne féljünk a haláltól, felkészülten várjuk. Az út mindenkinek más, mert eleve mást hoz magával, de nagyon fontos lenne, hogy az iskola megtapasztaltassa a diákokkal azt, hogy nem csak a materiális felfogás létezik, sőt alapvetően ez zárja el az embereket a magasabb dimenzióktól, saját magától, Istentől. Döbbenetes, hogy Prohászka is milyen tisztán látta már ezt a problémát: *„«Emberanyagunk» materializmusra hajló - de csattanós kifejezés! Nagy részben, úgy látszik, nem születik arra, a nem közönséges s a korszellemmel ujjat húzó eszmék rajta s belőle tipikus s erőteljes kifejezést*

létesítsenek, Jellemvonását képezi a szétmállás, az ellapulás, az eredetiségnek kerülése, a sablonokban való elterpeszkedés. Lekvárból nem lehet phydiasi szobrot faragni, még ha kőkeményre fagy is. Minden egér rágcsálna rajta s minden szakácsné vonzódna feléje, s nem állhatna ellent, hogy édességet ne élvezze, rajta egyet ne nyáljon. A lekvárszobor pedig, ha kemény is, mégis engedne a vonzalmaknak, - a nyalakodásnak s közölné szíve-lelke érzelmes édességét.

A Collegium mindent megtesz, hogy a szellemi ellapulás, az eszmék s törekvések e bankrottja ne kísértsen falai közt; hogy az ifjú lelkes, buzgó legyen s hozzá szabad azon irányban, melyben természetes erőit a tudásban s az erényben érvényesítheti, s azoknak eredeti, jellemző s ép azért erőteljes kifejezést alkothat. Mit beleoltanak, az nem csorbítja semmiben sem egyéniségét s jellemét ; - érvényesülhetnek tehetségei s amennyiben jók, hajlamai is, - csak azt sürgetik, követelik, csak azt várják s nyomósítják, hogy buzgón s lelkesen törekedjünk.

Ez a buzgó, lelkes törekvés úgyszólván az alaphang a Collegium szellemi életében. Tényről van szó; ez volt a tagadhatatlan, bizton kivehető tény, melynek benyomása alól, aki ott élt, ki nem vonhatta magát. Jellemző e buzgó törekvés iránya s másodszor a nevelés módja, mely azt ápolja.”⁸

A diákok gondolkodásában azt kellene erősíteni, hogy sokkal inkább megérthetjük a világot görcsös tárgyasítás, a megnevezés kényszere nélkül. Hagyni kellene időt arra, hogy a diák maga tapasztaljon, és megértse, hogy egy növény vagy állat bekategorizálásának semmi köze az adott növény vagy állat lényegéhez. Ha megtanul csendben lenni, csendben odafigyelni, akkor szép lassan megtanul Istenre is odafigyelni, hogy meghallja, amikor Isten nagyon finoman mond számára valamit. Ha ezt képessé válik meghallani, akkor nagyon sok mindent elértünk. Azt is meg kell tanítani a gyerekeknek, hogy amikor pihennek, szórakoznak, akkor se nézzenek olyan filmet, hallgassanak olyan zenét stb., ami a lelket eldurvítja. Olyan tiszta rendszert kell átadni, amin keresztül a diák megérti a dolgok súlyát, képes legyen jó döntéseket hozni. Hogy megértse a szabad akaratot, Isten gyengéd szeretetét, és tényleg megértse, hogy Jézus valóságosan érte is meghalt a kereszten.

Szerintem arra is fel kell(ene) már készíteni a gyerekeket, hogyha ez a már összeomlóban lévő világ végkép magába roskad. Hogy ne essenek pánikba, ha a civilizáció hirtelen eltűnik. Ne legyen gond, ha le kell mondani a kényelemről. Ne essenek kétségbe, ha olyan problémát kell megoldani, ami soha nem merült fel a

⁸ Prohászka Ottokár: *A Collegium Germanico-Hungaricumban* (1887-88) In: *Összegyűjtött Munkái* XVI. kötet, *Utak és állomások*, Szent István Társulat, Budapest, é. n., 237-238. o.

tanulmányok során. Hogy az igazi tudás forrása Isten, akihez lélekben el lehet jutni, nem kell hozzá könyv, telefon, számítógép. Meg kell tanítani őket a földművelésre, növény- és állattenyésztésre, a gyógynövények stb. ismeretére. És hogy nehogy azt gondolják, hogy az egész univerzumban egyedül vannak, és most ez (a világ) is összeomlik. Rugalmassá kell tenni őket arra, hogy másképp is tudják nézni a dolgokat. Hogy megértsék, egészen más berendezésű világok, lények is vannak, akik teljesen más idő- és térszerkezetben élnek. Valószínűleg ez lesz a kiút ebből a válságból. Ha az ember megtanul Istenhez lélekben felfelé szárnyalni, akkor felfelé repülve rengeteg olyan dolgot lát a lelki szemeivel, ami kifacsarja az agyát. Az út során megérti, hogy milyen kicsi is ez a bolygó, milyen kicsi is ez a naprendszer. És pont ez a megértés, hogy nem vagyunk senkik, adhat enyhülést a világ összeomlása felett érzett fájdalomban.

A minap volt a 8. osztályosoknak a felvételi. A felvételit követő éjszakán megnéztem a magyar feladatsort (magyar nyelv- és irodalom szakos tanárként végeztem), és azon gondolkodtam el, hogy tényleg ilyen mamlaszok vagyunk, hogy az alapján adunk pontokat, hogy a gyerek tudja-e, hogy mi pl. a „birtoktöbbséítő jel”? Ennek semmi köze a lényeghez. És ha erre készítjük fel őket a 8 év alatt, akkor maga a cél is elhibázott. Gondoljunk Copertinói Szent Józsefre, aki az iskolában alig ért el eredményt⁹, ugyanakkor ha belemerült Istenbe, repült: „Egyszer egy kolostorban egy festmény volt rá olyan hatással, hogy amikor elment mellette, felrepült a Megfeszített képéhez, és mintha szoborként odaerősítették volna, hosszú ideig ott maradt.”¹⁰ És ez nem egyszeri példa. Pável Mártának is volt olyan tanítványa, akinek a teste elmélkedés (mély ima) közben fölemelkedett. Az iskolának különös gondot kellene fordítani arra, hogy ezeket a lelki tehetségeket felismerje és gondozza.

Az oktatásnak arra is rá kellene venni a diákokat, a következő generációt, hogy — amit mi nem gyakoroltunk kellő mélységben és alapossággal — kezdjenek el gondolkodni, a gondolkodás mélyére ásni és átadni magukat a valódi gondolkodásnak, amely valódi gondolkodás Istenben van. Akkor leszünk képesek egyedül valóban gondolkodni, amennyiben tudni fogjuk, hogy mi, emberek valójában kik vagyunk, és mi Isten célja az emberiséggel, személy szerint velem, Isten mit vár el tőlem. Ebből látható, hogy a gondolkodás az egyén feladata, nem adható át senkinek, nem mondhatunk le róla. Van egy kollektív része is, hiszen az

⁹<https://archiv.katolikus.hu/szentek/0918.html> (2021. 01.24.)

¹⁰ uo..

emberiség célja egyfelé, Istenre kell irányulnia, de ez csak igazi egyénekből, egyéniségekből épülhet fel, akiknek élő kapcsolata van Istennel. Ilyennek kell lennünk, és ez bizonyára egyik része annak, amilyennek az embernek valójában lennie kell. Ennek magvalósításához minden segítséget meg kell adnunk egymásnak, mert ez is a feladatunk. Hallgatni arra, aki az Isten felé vezető úton előttem jár, és segíteni mindenkinek az úton, akinek tudok. Ez nem pusztán „beszélgetés” lesz, hanem harc, a szó legnemesebb értelmében. Erre fel kell készülni. Ehhez igazi tudás kell, igazi öntudat, igazi bátorság, igazi istenszeretet és az ebből fakadó igazi emberszeretet.

Nem messze onnan, ahol lakunk, két használtautó kereskedés is van. Az egyik

nemrég nyitott egy nagyobb területen, ami pár hónap alatt tele lett több száz autóval. Elgondolkodtam azon, hogy milyen eszeveszett túltermelés folyik (bizonyára Önök is gondolkodtak már ezen). Nem értek hozzá, de — szerintem — ha néhány évig leállna az autógyártás, akkor is lenne autó bőven, teljesen felesleges ilyen mennyiségű többletet gyártani. De hasonló a helyzet mással is, óriási kínálat van, dömping. Örült módon kizsákmányoljuk a Földet, miközben a gyerekeink jövőjét pusztítjuk el. Azt is meg kellene tanítani (bár talán ezt már valamennyire tanítják), hogy ne pazaroljanak, illetve — ezzel összefüggésben — arra, hogy hosszú távon gondolkodjanak.

E rövid írás zárásaként annyit, hogy talán egy új oktatás felé az első, kezdeti lépés az lehetne, ha megtanítanánk a gyerekeket arra, hogy nézzenek fel a csillagokra. És — végül — álljon itt egy Prohászka-idézet Szent Ignácról, amely ez egész írás lényegét összefoglalja: *„...minden törekvést, bármily szerteszéjjel húzó is volt, azon egyetlen*

*gondolatnak vetett alá, hogy csak az öntökélesedés, az Isten szeretete a szívben érdemel munkát, fáradságot, áldozatot, minden egyéb pedig csak annyiban, amennyiben rá visszahat.*¹¹

Irodalom:

- Mérő László: *ÉSZJÁRÁSOK A racionális gondolkodás korlátai és a mesterséges intelligencia*, Tercium Kiadó, Bp., é. n.
- AQUILA Magazin 2020. júniusi száma
https://www.aquilapart.hu/magazin/AQP_Magazin_2020-06.pdf
- Prohászka Ottokár: *A Collegium Germanico-Hungaricumban (1887-88)* In: *Összegyűjtött Munkái XVI. kötet, Utak és állomások*, Szent István Társulat, Budapest, é. n.
- <https://archiv.katolikus.hu/szentek/0918.html> (2021. 01. 24.)

A cikk írója: Rizmayer Péter, a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen diplomázott magyar és esztétika szakokon. Korábban tanított, jelenleg projektmenedzserként dolgozik. 15 éve van az AQUILA Közösségben, az AQUILA Magazinban és a Túllépésben is rendszeresen publikál.

¹¹ Prohászka: i. m. 239. o.

Impresszum

Kiadó: AQUILA Civil Társulat, 1222 Budapest, Zakariás József u. 3.

Felelős kiadó: Varga Péterné/Pável Márta,

Honlap: www.aqp.hu

E-mail: varga.marta@aqp.hu

Telefon: +36 20 — 327-47-93

Nemzetközi azonosítószám:

HU ISSN 2064-7700

Bankszámlaszám:

UNI-CREDIT bank

10918001-00000038-58540003

Fő- és felelős szerkesztő:

Varga Péterné/Pável Márta,

Főszerkesztő helyettes:

Szeibert Márton

Főmunkatársak, szerkesztők/lektorok:

Nagy Varga Katalin, lektor

Rizmayerné Márkus Edit, lektor, korrektor

Marton Janka, lektor, korrektor

Pável Ágnes lektor

Mészáros Gabriella, korrektor

Oroszi - Kuzmich Kinga, korrektor

Rizmayer Péter, lektor, korrektor